

Plan Akko

AKKO: 1. Kościół św. Jana Chrzciciela (łaciński). 2. Chan el-Umdan («kolumny»). 3. Latarnia morska. 4. Chan el-Franja («Chan Franków»). 5. Chan as-Szauarda. 6. Wielki meczet al-Dżiazzar. 7. Cytadela krzyżowców. 8. Hammam al-Basza (łaźnia turecka). 9. Kościół św. Jerzego (grecki). 10. Tunel krzyżowców.

GALILEA AKKO

KOŚCIÓŁ ŚWIĘTEGO JANA CHRZCICIELA

Klasztor Franciszkanów

P.O.Box 1023

24110 Akko - ISRAEL

Tel.: 02-628.43.52

Fax: 02-628.43.52

www.custodia.org

PROSIMY O ZACHOWANIE CISZY I O SZACUNEK
DLA ŚWIĘTEGO MIEJSCA!

Tradycja chrześcijańska wspomina w Akko krótki pobyt świętego Pawła i jego towarzyszy. Powracając z trzeciej wyprawy misyjnej odwiedzili oni wspólnotę tutejszego Kościoła chlubiącą się apostołskimi korzeniami. Obecność Braci Mniejszych sięga swym początkiem czasów świętego Franciszka z Asyżu.

Starożytne miasto wybrzeży fenickich, znane już było pod nazwą Akko w egipskich źródłach pisanych (około 1500 przed Chr.). Najstarsza część miasta znajduje się na Tell el-Fukhar („wzgórze glinianych naczyń”), na wschód od dzisiejszego centrum. W wyniku podbojów Aleksandra Wielkiego (313 przed Chr.) uległa zmianie dotychczasowa lokalizacja Akko oraz jego nazwa. Hellenistyczna dynastia Ptolomeuszy z Egiptu przeniósła miasto bliżej wybrzeży morza nazywając je Ptolemaidą. Nazwa ta utrzymała się aż do czasów rzymskich i bizantyjskich. Obecność chrześcijan w Ptolemaidzie sięga swym początkiem czasów apostołskich. Świadczy o tym opis wypraw misyjnych świętego Pawła: „Kończąc naszą żeglugę, przybiliśmy z Tyru do Ptolemaidy i powitawszy braci pozostaliśmy jeden dzień” (Dz 21,7). W starożytności miasto było siedzibą biskupa. Podczas drugiego okresu wypraw krzyżowych, po utracie Jerozolimy na rzecz wojsk arabskich, dowodzone przez Saladyna (1187), stało się ono portem morskim i siedzibą Królestwa Krzyżowców.

W tym okresie wiele państw europejskich utrzymywało w Akko własne kolonie wojskowe. Rozwijały się także kontakty handlowe. Utworzone zostały nawet specjalne narodowe dzielnice miasta zwane odpowiednio Franków, Pizańczyków, Genuiczyków czy Wenecjan. Obrona miasta powierzona była różnym zakonom rycerskim, w sposób szczególnie rycerzom świętego Jana (szpitalnikom), templariuszom, krzyżakom oraz Zakonowi Świętego Łazarza. Znajdowały się tutaj również klasztory zakonów żebrzących takich jak karmelitanów, dominikanów i franciszkanów. Istniały także żeńskie wspólnoty monastyczne. Obecność franciszkanów sięga czasów założyciela zakonu świętego Franciszka.

Przybył on do Ziemi Świętej najprawdopodobniej w roku 1220. Umożliwiło mu to spotkanie z sułtanem Egiptu Melek el-Kamelem, od którego otrzymał gwałtownie zezwalający jemu i jego braciom na odwiedzenie Miejsca Świętego. Do czasów ponownego zdobycia miasta przez saracenów (1291) w Akko przebywał Kustosz Ziemi Świętej wraz z sześcioma braćmi, którzy ponieśli śmierć męczeńską. Po tych wydarzeniach franciszkanie mogli powrócić do Akko dopiero w roku 1620. Związane to było z faktem, iż większość braci udających się do Ziemi Świętej, przybywała najpierw do tutejszego portu. Osiedlili się oni w pobliżu Chan el-Franjia. W roku 1737 dla potrzeb parafii łacińsko-katolickiej wybudowany został w pobliżu latarni morskiej kościół świętego Jana Chrzciela.

Acri (David Roberts, 1855).

